

יוסף בן-גל : הוד-סוסיות

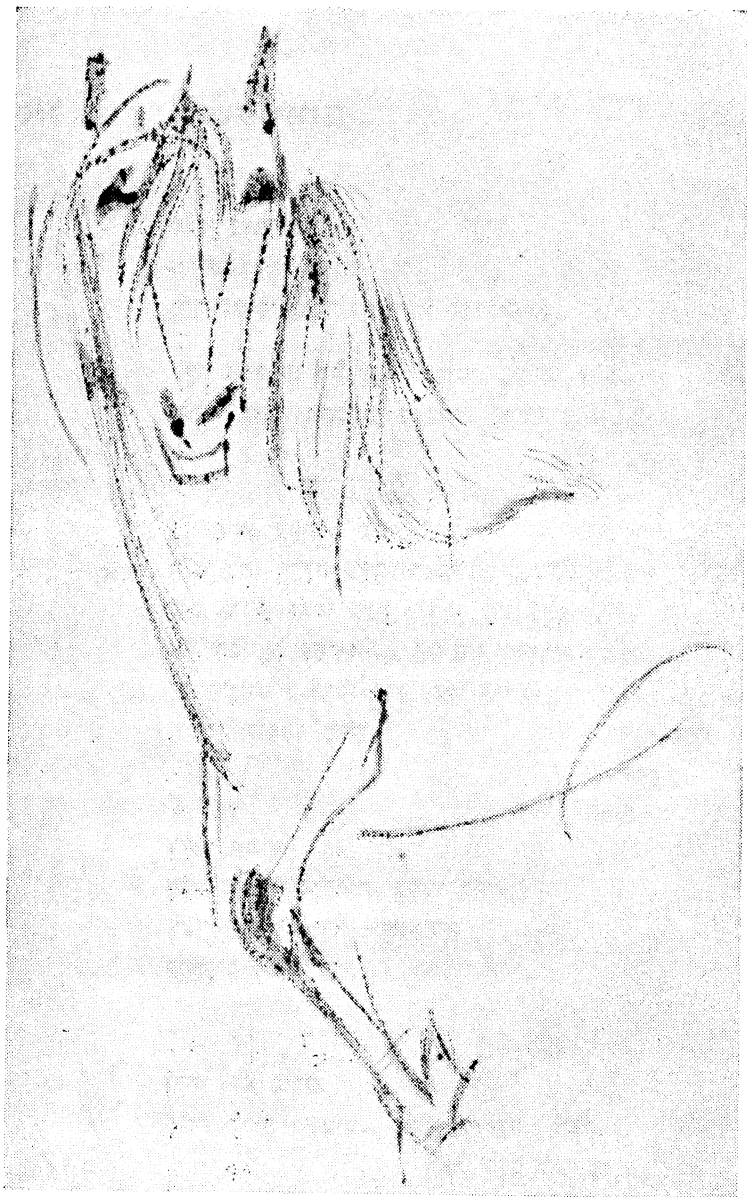
הקביצה הסופית נקבעת תכלית קביצה
על-ידי המושכות שמר משים על עצמו,
המתג שמר תוקע למו-קצה-פיו בידים מקרבות.
כדי לבלם את שטף הדהיכה הצוהלת,
כדי לא לאפשר חשיפת שנים גדולות וצהבות
מול כל עשב בצנן וצלה נוטף נרקות,
כדי לא לקום פתאם על אחוריותיך
בצהלה מקפיאת-דם ולרטש בפרסות מרשיפות
כל קדקד נבוב שאינו מודה ביפי בצמחה,
כל קדקד וקוף שאינו קד להוד סוסיותך,
לילך אט אט בתלם ובמצנית הממשממת
ולעולם לא לשטף עוד את הערכוח
ביחוס נכוחיך המגידות, השופצות בקצב אחיד ונספלא...

מה-פלא,

מה-פלא שאנו מסימים בקרקטי עור
חפוי-ראש ויגיצי עצבים לנד יצול-בשת
של עגלת משא ישנה וחורקת, אי-שם
בצדי פרובינציות הסיים?

הנכרי

חולות נודדים מתחילים לנוע אט.
הבצוח הטובצניות גואות.
עשרות-אלפי-צינים חסרות עצבי ראיה
מתגלגלות ברום
אני נודד לאן
אני נודד לאן
עם אנני תבר וכל צפור אחר מוון
סכו לי.
אני בא.

גיני קלי : רישום